

תת"ע 3945/03/20 - עיסה אבו טראש נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 3945-03-20 מדינת ישראל נ' עיסה אבו טראש

בפני	כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מבקש	עיסה אבו טראש
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לפי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החוק**") שעניינה ביטול פסק הדין שניתן בהליך דנן בהיעדרו של המבקש.

העובדות הצריכות לעניין:

- ביום 27.12.19 הוגש כנגד מר עיסה אבו טראש (להלן: "**המבקש**") כתב אישום המייחס לו עבירה ברכב שנמסרה בגינו הודעת אי שימוש, עבירה בניגוד לתקנה 308(ד) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961.
- ביום 3.12.20 התקיים דיון, אליו לא התייצב המבקש ומאחר והנאשם זומן כדין, הורשע המבקש בהיעדרו בעבירה שיוחסה לו, והושתו עליו העונשים הבאים: קנס בסך 1,000 ₪, פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, וכן פסילה לתקופה 3 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים (להלן: "**פסק הדין**").
- יש לציין כי המדובר בדיון שנדחה פעמיים, וזאת נוכח התאמת יומן הדיונים להוראות "התו הסגול" בשל 'מגיפת הקורונה'.
- ביום 13.12.20, הוגשה הבקשה מושא החלטה זו לביטול פסק הדין.

טענות הצדדים:

- המבקש מצוין כי זומן לדיון שעתיד היה להתקיים ביום 27.4.20, ובעקבות הסגר מועד הדיון נדחה. לטענת המבקש, לא קיבל כל עדכון, לא טלפוני ולא באמצעות דואר, אודות שינוי במועד הדיון.
- המבקש טוען כי ביום 9.12.20 נסע ברכבו ונעצר על ידי שוטר, אשר עדכן אותו (לאחר בדיקה מול המסוף), כי ניתן גזר דין בהעדרו והוא פסול כעת מלנהוג.
- ב"כ המבקש טוען כי במקרה דנן המבקש עומד במבחן הקבוע בסעיף 130(ח) לחוק, שכן נסיבות אי

התייצבותו נבעו מנסיבות שלא היו בשליטתו. ב"כ המבקש מפנה לפסיקה ענפה בדבר זכותו של הנאשם בפלילים, להשמיע את טענותיו בניסיון להעביר מעליו את רוע הגזרה.

8. המבקש טוען כי לא זומן לדין כחוק ולא יכול היה לדעת על מועד הדיון. עוד טוען כי אם עמדתו הייתה נשמעת מלכתחילה, קיים סיכוי סביר בהחלט כי תוצאות המשפט הייתה שונה.

9. לסיום טוען ב"כ המבקש, כי לאחר בדיקה שנערכה על ידו מול מזכירות בית המשפט, לא נמצאה כל המצאה או אישור כי ההזמנה לדין הומצאה כדין, ולכן מבקש מבית המשפט לבטל את פסק הדין שניתן בהעדרו ולקבוע את התיק לדין נוסף.

10. המשיבה מתנגדת לבקשה וטוענת כי, אישור משלוח בעניינו של המבקש הוצג בפני בית משפט בטרם נדון גזר הדין, ומפנה לתקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974 (להלן: "התקנות").

11. עוד טוענת המשיבה כי המבקש לא סתר את חזקת המסירה, וכי הבקשה אינה מגלה עילה ואינה נתמכת באסמכתאות כנדרש, ובעניין זה מפנה היא לע"פ 4808/08 **מדינת ישראל נ' שרון מנחם**.

12. שימת לב המבקשת כי תגובתה השנייה מיום 17.12.20, איננה רלוונטית לתיק דנן, שכן, בתגובתה מתייחסת לדו"ח מספר 30500315798, שעה שעסקינן בדו"ח שמספרו - 38211208384.

דין והכרעה:

לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה לבקשה, אני סבורה כי בנסיבות העניין דין הבקשה להתקבל, והכל כפי שיבואר להלן.

13. סעיף 130(ח) לחוק קובע כדלקמן:

"נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע".

14. כלומר, תחילה יש לבחון אי מתי הומצא לנאשם פסק הדין ואם טרם חלפו שלושים ימים ממועד ההמצאה כאמור. ככל שחלף מניין הימים, על בית המשפט לבחון האם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע.

15. לאחר מכן, לגופה של הבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם, על בית המשפט לבחון האם מתקיימת אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף הנ"ל: האחת - האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם; השנייה - האם ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין (ראו גם רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל פ"ד נז(6) 793 (2003) (להלן: "**הלכת איטליא**").

16. בענייננו, הבקשה הוגשה במסגרת סד הזמנים העומדים לרשות נאשם להגשת הבקשה (30 ימים ממתן פסק הדין), ובהתחשב בכך, אין צורך להידרש להסכמת התובע.

17. באשר לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדין, ראשית, אציין כי אין מחלוקת כי המבקש ידע אודות מועד הדיון הראשון בעניינו (סעיף 3 בבקשה). המבקש מבהיר כי הסיבה לאי התייצבותו נובעת

מהעובדה שלא קיבל כל עדכון באשר למועד הדיון נדחה ולכן לא ידע אודותיו.

18. בהקשר זה יש לציין כי מעיון בהמצאות שבוצעו בתיק דנן, עולה כי אישור המסירה הוצג אך לא נסרק לתיק. לאור טענת המבקש כי לא זומן לדיון כחוק, ובהעדר העתק מן האישור, נבצר ממני לעיין מחדש באישור המסירה, לצורך בחינת הטענה כאמור. כך גם, המשיבה לא צרפה לתגובתה את האישור שהוצג בפני בית המשפט, ומשכך, יש לציין כי ישנו ספק באשר להמצאת ההזמנה לדיון לכתובתו של המבקש.

19. בנסיבות אלו, לאור הספק העולה לעניין אישור המסירה, מצאתי לקבל טענת המבקש לפיה לא ידע על קיומו של הדיון בעניינו. לכן, מצטרפת העובדה כי טענת הנאשם, לפיה לא זומן לדיון, נתמכה בתצהיר, ומצאתי מהימן (ראו: דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)).

20. עתה, עלינו לבחון האם ביטול פסק הדין דרוש על מנת למנוע עיוות דין, ולטעמי, לשאלה זו, התשובה שלילית. המבקש טוען כי - "אילולא הנקודות שלצד העבירה לא היה המבקש מטריח את בית המשפט הנכבד...". הנה כי כן, עיוות הדין הנטען על ידי המבקש נעוץ בעובדת הנקודות המוטלות כסנקציה לצד העבירה. לא מצאתי כי הנזק שייגרם למבקש, בדמות נקודות, הינו נזק בלתי הפיך המתגבש כדי עיוות דין.

21. יחד עם האמור, לא ניתן להתעלם מהשיהוי הקצר שאינו מצריך טעמים מיוחדים, מתצהירו המפורט של המבקש ומסיבתו המוצדקת, כך לדידי, באשר לאי התייצבותו לדיון. במצב דברים זה, אני סבורה כי יש לאפשר למבקש לקבל את יומו בבית המשפט ולהעלות את טענותיו.

22. **לאור כל האמור לעיל, ובהתחשב בכך שהעילות לביטול פסק דין הן חלופיות לא מצטברות, אני מורה על ביטול פסק הדין, שניתן בהיעדר ביום 3.12.20, וקובעת את ההליך לדיון בפניי, במעמד הצדדים, ליום 17.2.21, בשעה 09:40.**

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים ותזמנם למועד הדיון שנקבע.

ניתנה היום, ג' שבט תשפ"א, 16 ינואר 2021, בהעדר הצדדים.